

γραφή παρασύρει και αυτήν την κ. Μίχα εις τὸ λάθος *ταρίχου* (γρ. *ταρίχους*) (σελ. 115), ἐνώ εις 4 ἀκριβῶς γραμμὰς κατωτέρω ὑπάρχει τὸ ὀρθὸν *ταρίχους*. Μάλιστα εις τὴν σελ. 118 γράφει *οἱ τάριχοι* καὶ *τοὺς τारीχους* (!). Ἡ ἴδια ἀσυνέπεια ὑπάρχει καὶ εις τὴν σελ. 119.

Σελ. 127: ΤΗΘΕΑ: γρ. τὸ *τῆθος* (γεν. *τῆθεος*).

Δ) Ὁρθογραφία

Σελ. 26: πληγούρι: γρ. *πλιγούρι* (βλ. λ. εις τὸ *Ἐτυμ. Λεξ. τῆς Κοιν. Νεοελλ.* τοῦ Ν. Ἀνδριώτη, ὅπου *πνιγούρι* <πνίγω>, ἐξ οὗ καὶ τὸ Τουρκικὸν *burgur*, ἀπ' ὅπου κατόπιν τὸ Ἑλληνικὸν (ἀντιδάνειον) *μουλγούρι* (Κρήτη).

Σελ. 51: μύλους: γρ. *μυλλούς*.

Σελ. 70: σελάχι: γρ. *σελάχι*· ἦτοι *σελάχια*.

Σελ. 103: Σμάριδες: γρ. *Σμαρίδες*.

Σελ. 142 καὶ 146: σπλάχνα: γρ. *σπλάγγνα*.

Ε) Λεκτικὰ

Σελ. 67: στὰ τραπέζια τους: τὸ «τους» δὲν χρειάζεται.

Σελ. 106: τὸ γνωστὸ στοὺς Νεοέλληνες φαγγρί: Διερωτῶμαι ἂν ἡ συγγραφεὺς ἀνήκη εις τοὺς Νεοέλληνας (!). Θὰ τὴν πείραζε νὰ γράψη: *σὲ μᾶς* (;)

Σελ. 136: ἡ λ. *ἔσχαται* ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὴν συγγραφέα «ὄρεινὰ ἀκραῖα σημεῖα»

ἽΟχι βεβαίως· *ἔσχαται* εἶναι «τὰ σύνορα χώρας τινὸς» (LSK).

Σελ. 142: ἦταν τὰ κατ' ἐξοχήν: νὰ διαγραφῆ τὸ ἄρθρον.

Σελ. 169: τὸ ἐπαινεῖ... τὴ θεωρεῖ: νὰ διαγραφοῦν τὰ ἄρθρα.

Τὰ λάθη καὶ αἱ ἀτέλεια πού ἐσημείωσα ἀνωτέρω εἶναι, ὡς εἶπον ἐν ἀρχῇ, ἐνδεικτικά. Τὸ κρινόμενον ἐδῶ βιβλίον ἔχει πολὺ περισσότερα, πρᾶγμα πού μαρτυρεῖ βιασύνην ἐκ μέρους τῆς συγγραφέως καὶ ἀδιαφορίαν, εἰ μὴ ἄγνοιαν, ἐκ μέρους τῆς ἐποπτείας. Εἶναι φυσικὸν ὁ νέος ἐπιστήμων νὰ βιάζεται, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι μᾶς ἀκολουθοῦν εις ὄλην μας τὴν σταδιοδρομίαν καὶ συχνὰ γίνονται ἐπιζήμιοι διὰ τὴν προαγωγὴν μας. Τὸ βιβλίον τῆς κ. Μίχα μὲ τὰ τόσα λάθη καὶ τὰς τόσας ἐλλείψεις νομίζω ὅτι εἶναι ἀνάξιον νὰ φέροι τὴν σφραγίδα τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Νικολάου Ἀντ. Μασουρίδη, Ἀπεκρυστογράφησεν ὁ Ventris τὴν Γραμμικὴν Β; Ἀθῆναι 1984 σσ. 53.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ν.Α. Μασουρίδη, γνωστοῦ καὶ ἀπὸ ἄλλας μελέτας, ὅπως τὴν τιτλοφορουμένην «Ἡ Μινωικὴ Γραφή εις τὰ πινακίδας τῆς Πύλου» (Ἀθῆναι 1976), διαιρεῖται εις ὀκτὼ κεφάλαια:

Εἰς τὸ I («Ἡ Γραμμικὴ Γραφή Β» σσ. 9-10), πού ἐπέχει θέσιν εἰσαγωγῆς, ὁ σ. ἐν συντομίᾳ ἀλλὰ καὶ μὲ σαφήνειαν ἐνημερώνει τὸν (μὴ εἰδικὸν) ἀναγνώστην περὶ τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Β καὶ συγχρόνως διατυπώνει τὰς ἐπιφυλάξεις του σχετικὰ μὲ τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως τῆς ἐν λόγῳ γραφῆς ὑπὸ τοῦ Ventris.

